

РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. София, 18.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9120** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение от 29.06.2021 г., постановено по НАХД № 4623/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-007267/ 05.03.2021 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С. /Д "ИТ" – С./, с което на осн. чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за това, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез старши юрк. С. С., в която се изразява становище за допуснати нарушения на материални и процесуалния закон. Касаторът оспорва правните изводи на районния съд, като изтъква, че в производството по налагане на наказание не са допуснати съществени процесуални нарушения, установеното нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на нарушителя. Излагат се подробни съображения. Моли за отмяна на въззивното решение и потвърждение на процесното НП.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът - „Инспекция по труда“ – С. се представлява от юрк. С., която поддържа касационната

жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], редовно уведомен не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебна проверка в съответствие с разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК и с оглед правомощията на касационната инстанция, съгласно цитираната разпоредба, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено следната фактическа обстановка: Извършена е проверка по спазване на трудовото законодателство за времето от 29.01.2021 г. до 09.02.2021 г. на [фирма], представлявано от И. М. И., със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица]. При извършване на тази проверка по изискани и представени документи от дружеството е направена констатация за това, че същото в качеството на работодател не е изпълнил дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от Кодекса на труда /КТ/ с протокол за извършена проверка на Д „ИТ“-С. с изх. № Пр2034592 от 23.12.2020 г. задължително за изпълнение предписание № 5 на Д"ИТ–С. в срок до 20.01.2021 г., съгласно чл.415, ал.1 от КТ - да изплати трудовото възнаграждение на лицето И. П. И. за положения от него труд през м. септември 2020 г., съгласно разпоредбата на чл.128, ал.2 от Кодекса на труда, като е извършил нарушението на 21.01.2021 г.

В присъствието на свидетел, инспектор е съставил АУАН № 22-007267 от 09.02.2021 г., връчен на управителя на дружеството на 09.10.2021 г. Въз основа на посочения АУАН било издадено процесното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото липсва описание на фактическата обстановка. Съдът е посочил, че АНО не е доказал по категоричен начин качеството на работодател на дружеството както и че И. е престираал труд в ползва на [фирма]. Прието е още, че в НП не са обсъдени възраженията на управителя на дружеството, както и че липсват мотиви досежно размера на така наложената санкция и не е доказано по категоричен начин извършването на посоченото в НП нарушение.

Решението е неправилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Не се споделят правните изводи на районния съд за допуснатото нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. При издаването на НП не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили по какъвто и да е начин правото на защита на БМ 01“ Е.. Съдът приема, че акта за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление съдържат всички изискуеми от чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити и са годни да породят целените правни последици.

Видно от доказателствата по делото, [фирма] не е изпълнило задължително предписание № 5, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 23.02.2020 г., като срокът за изпълнение е бил до 20.01.2021 г.

След извършена последваща проверка, документирана с Протокол, връчен на 09.02.2021 г., административният орган е установил, че даденото предписание със следното съдържание „Работодателят да изплати на И. П. И., уговореното трудово възнаграждение за месец септември 2020 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“, все още не е изпълнено.

Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол от 09.02.2019 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Настоящата съдебна инстанция не споделя правните изводи на районния съд във връзка с липсата на изрично обсъждане на възраженията на нарушителя в процесното НП. Съгласно чл. 52, ал. 4, изр.1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обосновааност, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл. 57, ал. 1, т. 1-10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл. 44, ал. 1 ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание.

Не се споделят изводите на въззивния съд досежно липсата на представени доказателства във връзка с наличието на трудово правоотношение между БМ 01“ Е. и И. И.. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. В този смисъл, дадените задължителни предписания имат характера на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. В

настоящия случай липсват доказателства, така дадените от контролния орган предписания да са били оспорени, поради което следва да се приеме, че същите са влезли в сила и подлежат на изпълнение. След като не са били изпълнени в указания от контролния орган срок, безспорно [фирма] като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

В случая е определена имуществена санкция от 1 500 лв., който е в законоустановения минимум и не следва да бъде намалена.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо, но неправилно следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на касатора следва да бъдат присъдени разноски в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази горното и на основание чл. 221, ал., предл. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изпр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 29.06.2021 г., постановено по НАХД № 4623/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 22-007267/ 05.03.2021 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на осн. чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за това, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

